

DFFGs skriftserie nr 6

Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen

Innehåll:

<i>Inledning</i>	<i>1</i>
<i>DFFGs målsättning</i>	<i>1</i>
<i>DFFGs organisation</i>	<i>2</i>
1. Yttre kritik	4
2. Inre kritik	4
3. Vänster- och högeravvikelser från enhetsfronten	4
<i>Likvidatorerna -68</i>	<i>4</i>
<i>Likvidatorerna 70/71</i>	<i>6</i>
1. Valet 1970	7
2. Studier om den socialistiska revolutionen	7
3. Den proletära internationalismen	8
3. Sabotageverksamheten mot DFFG	9
<i>Hur ska motsättningar lösas?</i>	<i>10</i>
<i>Bilaga: Tal av Jan Myrdal i Göteborg 17.4 -71</i>	<i>11</i>

Inledning

Anledningen till att De Förenade FNL-grupperna (DFFG) ger ut denna broschyr är att det sedan valet 1970 har funnits motsättningar inom organisationen om det bästa sättet att i Sverige stödja det Vietnamesiska folket. Dessa motsättningar har på olika sätt och i varierande utsträckning kommit DFFG:s närmaste vänner och sympatisörer till kännedom. Ett konkret uttryck för dessa motsättningar är, att det på ett fåtal orter numer finns en tidning som *säger sig* stödja det Vietnamesiska folkets kamp mot USA-imperialismen, utöver Vietnam-bulletinen som DFFG står bakom. Av naturliga skäl har detta skapat en del förvirring hos vännerna till Vietnams folk i Sverige.

Syftet med denna broschyr är att klargöra att de som på detta sätt konkurrerar med DFFG och inte längre tillhör DFFG, inte stödjer Vietnams folk på dess egna villkor, har försökt och försöker krossa DFFG och därmed står på USA-imperialisternas sida.

För att klargöra detta kommer vi först att redogöra för DFFG:s målsättning och på vilket sätt organisationsformen – enhetsfronten – är förknippad med denna. Därefter berörs olika slag av kritik som brukar riktas mot DFFG, såväl innifrån som utifrån. En kort redogörelse för DFFG:s tidigare erfarenheter av försök att krossa fronten innifrån föregår det som är huvudsyftet med broschyren; att ta fasta på de viktigaste politiska frågorna i samband med de aktuella motsättningarna, hur dessa utvecklats och resultatet av denna utveckling. Slutligen redogör vi för DFFG:s syn på hur motsättningar bör lösas inom fronten.

Men innan vi tar itu med detta skall vi kort redogöra för solidaritetsarbetets omfattning och utveckling i Sverige. Det är viktigt att hela tiden ha detta i åtanke när man tar ställning till DFFG:s politik, eftersom det är resultatet av våra *handlingar* och endast detta som är den slutgiltiga måttstocken på om politiken är riktig eller ej.

1965 bildades arbetsgrupper för stöd åt FNL i Stockholm och på ett fåtal andra orter i Sverige. Antalet grupper ökade snabbt och behovet av en samordning av arbetet ledde till att DFFG bildades på den första kongressen 1968. De tre parollerna, program och stadgar slogs fast och en förbundsstyrelse (FS) utsågs, med geografisk spridning över hela landet. Dess uppgift är att leda förbundet till nästa kongress. I januari 1971 var ett 100-tal grupper medlemmar i DFFG och ett 20-tal var under bildande. Den första Vietnam-veckan hölls under hösten 1966 på 10 orter. Den nionde genomfördes hösten 1970 på 120 orter.

Den första miljonen till Vietnaminsamlingen tog 30 månader, den andra 16 månader, den tredje 13 månader att samla in. Den fjärde miljonen beräknas vara uppnådd till den 1 maj 1971 och har därmed samlats in på 7 månader! Administrationskostnaderna för insamlingen ligger på knappt 1 procent av de insamlade medlen, vilket saknar motsvarighet bland existerande insamlingar i Sverige. Vietnambulletinen har f.n. en upplaga på 60.000 exemplar och ges ut 6 gånger om året och är därmed en av de största politiska tidskrifterna i Sverige. Den kostar endast 1 kr, vilket är ett resultat av att DFFG själv sköter tryckning, distribution och försäljning.

Denna utveckling avspeglar hur medvetenheten om de indokinesiska folkens rättfärdiga kamp för fred, oberoende, suveränitet, enhet och territoriell integritet ökat hos det svenska folket. Det visar samtidigt att DFFG lyckats med att organisera och utveckla solidaritetsarbetet. DFFG har därmed varit och är den svenska vietnamopinionens spjutspets.

DFFGs målsättning

DFFG:s målsättning är:

...att stödja det vietnamesiska folket i dess kamp mot USA-imperialismen och för fred, oberoende, suveränitet, enhet och territoriell integritet.” (DFFG:s program)

DFFG är uppbyggd kring de *begränsade krav* som kommer till uttryck i parollerna: USA UT UR VIETNAM, STÖD VIETNAMSKA FOLK PÅ DESS EGNA VILLKOR samt BEKÄMPA USA-IMPERIALISMEN. Det är genom DFFG:s strävan att få det svenska folket att omsluta och utveckla kamp *för dessa* krav som målsättningen uppnås.

USA ut ur Vietnam innebär att DFFG fullständigt stöder det vietnamesiska folkets krav på att USA omedelbart och villkorslöst skall lämna Vietnam.

Stöd Vietnams folk på dess egna villkor innebär, att DFFG strävar efter att skapa största möjliga stöd åt FNL, Provisoriska Revolutionära Regeringen (PRR) i södra Vietnam och Demokratiska Republiken Vietnam (DRV) i norra Vietnam. Stödet är ideologiskt, politiskt och materiellt. De insamlade medlen Nerlämnas till FNL för fri disposition, eftersom de själva bäst vet hur dessa skall användas för att bäst tjäna folket. Att begränsa stödet till s.k. humanitära ändamål innebär, att man inte har politiskt förtroende för FNL och PRR.

Bekämpa USA-imperialismen innebär, att vietnamkriget inte ses som ett misstag. USA har varit inblandat i c:a 80 lokala krig sedan andra världskriget och öppet invaderat t.ex. Filippinerna, Korea, Guatemala, Vietnam,

Kongo, Libanon, Kuba, Dominikanska Republiken, Kambodja och nu senast Laos. Orsaken till dessa krig är USA-imperialismen. Det amerikanska monopolkapitalet kräver ständigt nya marknader för sina varor, möjlighet till investeringar av sitt kapital och råvaror för sin produktion. För att bevara detta ekonomiska imperium har USA-imperialisterna c:a 3.600 militärbaser runt om i världen och, med hjälp av USA:s regering, beordrar de ekonomiska, politiska och militära åtgärder mot dem som hotar deras intressen. Men USA-imperialisterna försöker också att politiskt rättfärdiga sina barbariska handlingar. Dels genom att skylla på ”hotet från världskommunismen” och ”USA:s säkerhet”, dels genom att i likhet med Hitler tala om ”fred” alltmedan deras våldsdåd ökar i omfattning och styrka. Med USA-imperialisterna avses ägarna till de stora bolagen, bankerna och krigsindustrin, men också de höga militärer och politiker, vars uppgift är att bevaka de ekonomiska intressena. Med USA-imperialisterna avses alltså *inte* folket i USA, som med höga skatter och sina liv får bära bördan av imperialisternas anfallskrig.

Dessa tre paroller utgör en enhet, de förtydligar och konkretiserar varandra. Till skillnad från parollen ”Fred i Vietnam”, skiljer de klart på angripare och angripen.

Parollerna säger också att det bästa sättet för oss att bekämpa USA-imperialismen är att stödja Vietnams folk på dess egna villkor.

Detta därför att om vi här i Sverige effektivt skall kunna bekämpa USA-imperialismen måste vi koncentrera våra krafter till det område i världen där motsättningen mellan USA-imperialismen och världens folk är tydligast och där folken mest framgångsrikt bekämpar USA-imperialismen – nämligen Sydostasien.

DFFGs organisation

Den begränsade målsättningen gör det möjligt att samla mycket stora delar av det svenska folket, eftersom *människor med olika politisk grundsyn rymms inom fronten*. För vissa människor utgör parollerna minimikrav, dvs de skulle i enlighet med sin allmänpolitiska uppfattning kunna ställa mera långtgående och omfattande paroller. För andra utgör parollerna maximikrav, dvs de sträcker sig så långt som dessa människor kan tänka sig. Detta är det utmärkande för DFFG:s organisationsform – *enhetsfronten*. Det är samtidigt dess styrka.

Enhetsfronten leder till att diskussion uppkommer om innebörden i parollerna och om det bästa sättet att omsätta dem i praktiken. Vi får en kamp mellan individer och grupper – *politiska motsättningar* uppstår inom fronten.

Enighet kring de tre parollerna är alltså den konkreta förutsättningen för alla kamraters antiimperialistiska solidaritetsarbete. Frontens begränsade krav och därmed breda rekrytering medför kamp mellan olika politiska linjer. Enigheten och kampen inom fronten är alltså det som ger den ett *inre liv*.

Men erfarenheten har visat att för att stödet till det vietnamesiska folket skall bli så stort som möjligt, måste en riktig politisk linje finnas. Man måste vara överens om hur arbetet skall bedrivas, såväl på kort sikt som på lång sikt. Det går inte att samtidigt praktisera flera politiska linjer i arbetet. Det skulle både minska kraften, blotta DFFG för dess fiender och göra det omöjligt att på ett systematiskt sätt värdera arbetet. I praktiken skulle ett sådant arbetssätt vara *självförintande*. Därför är DFFG:s strävan att hela organisationen utifrån målsättningen skall föra *en gemensam politisk linje* i olika frågor.

Med utgångspunkt från de tre parollerna har DFFG genom sitt solidaritetsarbete kommit i kontakt med en rad frågor som innefattas av dessa. T.ex. samarbetet mellan Sovjet och USA och den sovjetiska socialimperialismen (socialism i ord, men imperialism i handling), samt den svenska imperialismen. När dessa frågor tas upp i programmet är det därför att det ökar stödet till det vietnamesiska folket. Men DFFG gör nog klart att det är USA-imperialismen som är det vietnamesiska folkets huvudfiende, mot vilken kampen måste koncentreras. Någon kanske nu invänder att det ibland är svårt att veta vilken linje som är riktig och det är en befogad invändning. Det är ju den som är orsaken till att systematiska studier bedrivs och att tidigare kamperfarenheter tas tillvara. Genom studier, tidigare erfarenheter och diskussioner kommer kamraterna till slut fram till enighet om en politisk linje.

Av denna redogörelse av DFFG:s målsättning och funktionssätt framgår, att dessa är intimt förknippade med varandra – *politiken och organisationen är oskiljbara*. Enhetsfronten är alltså ett medel med vilket målsättningen uppnås. Men enhetsfronten var från början inte en elegant teoretisk och fullständigt utvecklad organisationsform. Den kunde inte vara det, eftersom solidaritetsarbetet då inte var lika utvecklat som det är nu. Det var DFFG:s egna erfarenheter, lärdomar genom misstag och framgångar, som ledde till att kongressen 1969 kunde sammanfatta innebörden i enhetsfronten. Vi ser att det är *politiken* som går före och *bestämmer den organisatoriska utformningen*. Enhetsfronten är följaktligen inte en absolut och fastlåst konstruktion, utan påverkas av politiska förhållanden. Ibland är det nödvändigt att ta upp frågor som inte direkt hänger ihop med parollerna. Ett exempel är kampen för oinskränkt mötes-, församlings- och demonstrationsfrihet i Sverige och stödet till offren för de politiskt grundade övergrepp som polis, domstolar och regering utsätter vietnamdemonstranter för. Om DFFG inte tog upp dessa frågor vore det omöjligt att i längden utveckla och öka stödet åt det vietnamesiska folket.

Enigheten kring de tre parollerna, kampen mellan de politiska åsikterna, dvs de politiska motsättningarna och slutligen enigheten kring en politisk linje, detta är enhetsfrontens inre liv och drivkraft, det som avses med parollen ”ENHET – KAMP – ENHET”.

En utförligare redogörelse för DFFG:s målsättning och organisation finns i DFFG/Dokument, skriftserie nr 5, den politiska linjen kommer också fram i dokumenten om Regeringen (s) och Vietnam; VPK, VUF och vietnamrörelsen samt Örebrosträttegångarna. Dessa dokumentsamlingar kan beställas från FNL-kontoret i Stockholm. Enhetsfronten kommer också att få en mera allsidig belysning i den fortsatta redogörelsen om fienden till enhetsfronten, vilken ju är denna broschyrs huvudsyfte.

Kritik har ofta riktats mot DFFG, såväl från ”vänster” och ”höger” (i relation till frontens målsättning), som inifrån och utifrån. Vi skall inte här ta upp och bemöta all kritik, utan nöjer oss med att ta fasta på den som syftar till att skada DFFG.

1. Yttre kritik

Den dominerande yttre kritiken av DFFG har utgjorts av allmän hets om ”demokratiska spelregler”, ”lag och ordning”, ”långhåriga ungdomar”, ”lymlar”, ”lömska grupper” osv. Dvs samma tongångar som vi kan höra i alla imperialistiska länder där det pågår protester mot USA:s folk mord i Vietnam. De som medvetet och systematiskt hetsar på detta sätt samarbetar med USA-imperialisterna, som de svenska monopolkapitalisterna och den svenska regeringen med sin hycklande vietnampolitik. Även riksdagspartiernas ledningar ställer sig i varierande grad på USA-imperialisternas sida (se vidare VB nr 4/70). Dessa tre grupper; monopolkapitalet, regeringen och riksdagspartiernas ledningar, kan vi hän för till de härskande som står på USA-imperialisternas sida, samtidigt som de kontrollerar de stora tidningarna och Radio/TV, genom vilka de sprider sina lögner. Denna hets mot DFFG är därför helt naturlig och utgör ett tecken på att solidaritetsarbetet tjänar det vietnamesiska folket.

Det senaste året har försök gjorts att ifrågasätta DFFG:s självständighet. Med detta som utgångspunkt används så antikommunismen som täckmantel för att slå bort DFFG:s kritik av regeringens (s) *vietnampolitik*. Aftonbladet (s) har använt denna teknik på ledarplats under de två Vietnam-veckorna 1970.

2. Inre kritik

Den inre kritik som funnits i DFFG har dominerats av rakt motsatta tongångar. DFFG är ”småborgerlig”, ”pacifistisk”, ”reformistisk”, ”pisshumanistisk” osv. Denna kritik har förts fram av kamrater inom enhetsfronten som kallat sig socialister och liknande. Deras strävan har varit att omvandla DFFG till en slags socialistisk eller allmänt antiimperialistisk organisation. I de kommande avsnitten redogörs mera utförligt för dessa försök att krossa DFFG som enhetsfront.

3. Vänster- och högeravvikelser från enhetsfronten

DFFG:s erfarenheter visar att ”vänster”avvikelser från enhetsfronten, vilka vill göra DFFG till en slags socialistisk organisation, alltid föds i en situation där arbetet utvecklas mycket snabbt. En del kamrater förväxlar då sin egen medvetenhet med det svenska folkets och rusar iväg utan kontakt med verkligheten. DFFG måste vara vaksamma mot denna otålighet som är ytterst äventyrlig för arbetet. För hur skall det svenska folket kunna samlas om det inte förstår vad DFFG säger och vill? Det vietnamesiska folkets tålmodiga och långsiktiga arbete är därför alltid förebilden.

DFFG:s erfarenheter visar också att ”höger”avvikelser från enhetsfronten, vilka utgörs av en räddhågad återhållsamhet med opportunisten (vända kappan efter vinden) som kännetecken, tenderar att födas i tider av motgångar. ”Höger”avvikelser har ännu inte med kraft blommat ut inom DFFG, men vaksamhet måste råda även mot dessa om läget i världen eller i Sverige skulle förändras snabbt.

Likvidatorerna -68

Under vintern och våren 1968 utvecklades en politisk linje inom DFFG som gick ut på att, som det sades, vidareutveckla fronten därför att den nu var för ”snäv”. De grundläggande idéerna hämtades från en person vid namn Appel i Köpenhamn och går under benämningen ”mutteorin”. Den innebär i korthet följande: Världen delas upp i ”rika” och ”fattiga” länder.

Som imperialistisk stat hamnar Sverige bland de ”rika”. Poängen är att det svenska folkets levnadsstandard sägs vila direkt på de svenska imperialisternas utsugning av de förtryckta folken, vilket skapar mycket stora profiter. Dessa profiter används som ”mutor” till befolkningen i Sverige, som därför solidariserar sig mer med imperialismen än med de fattiga folken. Därför skulle DFFG inte sträva efter att få det svenska folket att omfatta och utveckla kamp för parollerna – det vore ju utsiktslöst. I stället skulle DFFG omvandlas till en slavs socialistisk allmän antiimperialistisk organisation, vars uppgift skulle vara att föra en ideologisk kamp mot USA-imperialismen och framför allt bekämpa USA-imperialisternas ideologiska förtryck över det svenska folket (Radio/TV, veckopress osv). Följdriktigt ställdes parollen ”Krossa DFFG” – därav benämningen likvidatorrörelsen. Den s.k. mutteorin är emellertid bara ett luftslott, med verkligheten har den ingenting gemensamt.

För det första är c:a 80% av de svenska företagen i utlandet placerade i EEC- och EFTA-länder, i det övriga Europa och i USA och Canada, alltså i imperialistiska eller ”rika” länder, och endast c:a 20% i Asien, Afrika och Latinamerika, dvs i undertryckta eller ”fattiga” länder. År 1965 kammade de svenska imperialisterna hem 216 miljoner kronor från sina utlandsföretag. Samma år förde de ut 538 miljoner kronor för att grunda nya utlandsföretag. De förde alltså ut 322 miljoner kronor mera än de tog hem. Vi skall inte här utförligt diskutera den svenska imperialismen, som naturligtvis är lönsam för de svenska monopolkapitalisterna (monopolkapitalisterna = de 16 ägargrupper med Wallenberg i spetsen som kontrollerar den svenska ekonomin, eftersom de slagit ut alla konkurrenter. Se vidare i den s.k. koncentrationsutredningen, SOU 1968:7), men vi kan tryggt konstatera att vinsterna inte skulle räcka till ”mutor” åt det svenska folket.

För det andra och som en följd av bl.a. ovanstående fakta har DFFG fortsatt att utvecklas och stödet åt Indokinas folk ökar ständigt.

”Mutteorin” gick inte så bra att vinna gehör för i Stockholm och Uppsala, varför likvidatorerna undvek de politiska diskussionerna och använde sig av en annan metod för att krossa DFFG. De förde fram parollerna ”Kulturrevolution i Sverige” och ”Ner med de falska auktoriteterna” och började hetsa mot ledande kamrater som stod fast och försvarade DFFG:s arbete till stöd för Vietnams folk. Dessa kallades ”byråkrater” som ”förtryckte” de andra aktivisterna. De som mest hängivet arbetat inom DFFG kallades ”reaktionärer” och ”fascister”. På möten spred likvidatorerna total förvirring, omöjliggjorde varje allvarligt menad diskussion och piskade upp en i det närmaste hysterisk stämning.

De omgav sig också med ett romantiskt skimmer och kallade sig för ”rebeller” eller ”rödgardister” och sade sig ha kulturrevolutionen i Kina som förebild. På sina håll ansåg de sig vara ”lokalavdelningar” till Kinas Kommunistiska Parti, i färd med att bilda beväpnade ”röda garden”! Till en början fick likvidatorerna många kamrater med sig. Detta hade flera orsaker.

För det första utvecklades FNL-grupperna mycket snabbt vintern – våren 1968, vilket gjorde det svårt att hinna med att ordna studier och organisera arbetet. Många kamrater i den valda ledningen i t.ex. Stockholm var oerfarna av politiskt arbete och de nya aktivisterna var osäkra och oskolade. Utan tvekan fanns det stora brister i DFFG vid denna tidpunkt och det var dessa som likvidatorerna tog fasta på. Men likvidatorerna kritiserade inte bristerna för att stärka och bygga upp DFFG, eftersom deras syfte var att krossa DFFG. Många ärliga kamrater som först drogs med i denna ”kritikvåg” genomsådade inte genast dess syfte, men har senare återvänt till DFFG efter att självkritiskt ha tänkt igenom sina felsteg. Numer utför dessa kamrater ett bra antiimperialistiskt arbete inom DFFG.

För det andra hade flera kamrater i sitt solidaritetsarbete för det vietnamesiska folket kommit fram till att det svenska samhället på ett eller annat sätt måste störtas och socialismen

genomföras. Många gjorde då misstaget att *blanda ihop sin egen allmänpolitiska uppfattning med enhetsfrontens begränsade målsättning*. Som vi tidigare sett är ju fronten en slags minsta gemensam nämnare för kamrater med olika allmänpolitisk uppfattning.

Men det är viktigt att vi när vi utformar linjen för att bland det svenska folket mobilisera största möjliga stöd för Vietnams folk, inte bara ser till läget *inom* DFFG, utan framför allt till läget i Sverige och vilka uppfattningar som finns bland det svenska folket.

Likvidatorerna tillfogade DFFG stor skada och kom därför att utgöra USA-imperialismens spjutspets i Sverige. De satte sig emot allt organiserat arbete med motiveringen att det var ”byråkratiskt”. De saboterade arbetsmöten, uppmanade kamrater att inte arbeta inför Vietnam-veckan, blottade DFFG för dess fiender genom att föra ut de inre motsättningarna utanför organisationen. De sökte också upp kamrater i deras hem och terroriserade dem långt in på nätterna utan hänsyn till deras arbeten eller studier. På detta sätt blev grupperna i Stockholm, Uppsala och Malmö under en kortare tid nästan handlingsförlamade och mycket praktiskt arbete lades ner till förmån för sena stridsmöten.

I maj lämnade likvidatorerna Stockholms och Uppsalas FNL-grupper och bildade ”det revolutionära rådet”. Under sommaren utvecklades de till en rent terroristisk sekt som bodde tillsammans i celler och drev ”borgaren” ur varandra genom psykisk och fysisk misshandel. Mot slutet av sommaren 1968 bröt rörelsen samman organisatoriskt.

Men likvidatorrörelsen 1968 lyckades inte krossa DFFG. Tvärtom bidrog den till att den politiska medvetenheten höjdes bland aktivisterna och på midsommarkongressen 1969 kunde DFFG för första gången göra en sammanfattning av diskussionerna om enhetsfronten och därmed ta ett stort steg framåt i sin utveckling.

Likvidatorerna 70/71

Vi skall nu gå över till att diskutera huvuddragen i nylikvidatorernas politiska linje. Men först skall vi kort ta upp en motsättning inom DFFG som orsakades av att frågan om den sovjetiska socialimperialismen tillfördes DFFG:s program på kongressen 1970. Kongressen var den mest framgångsrika i DFFG:s historia och den politiska enigheten var total i alla frågor som rörde programmet, stadgarna och sammanfattningen av enhetsfrontsdiskussionen. Dock, där fanns motsättningar beträffande socialimperialismen. En ledande medlem i Visby FNL-grupp hävdade bl.a. att vi inom DFFG måste studera vilka ekonomiska faktorer som gör det möjligt att fastställa att Sovjet är socialimperialistiskt och vilka politiska förändringar inom sovjet-systemet som möjliggjort *socialimperialismens uppkomst*. Han motiverade detta med att vi inte får dölja de sanningar som en *marxistisk analys* ger.

Kongressen avvisade denna linje om socialimperialismen, eftersom den dels bortser från att det är USA-imperialismen som är det vietnamesiska folkets huvudfiende, dels därför att ett studium av socialimperialismens rötter skulle innebära ett studium av utvecklingen i Sovjetunionen. Detta skulle leda till att fronten måste *ta ställning till socialismen* och därmed splittras. Frågan om vad vi tar upp inom fronten eller ej avgörs inte heller av om det är s.k. marxistiska sanningar, utan bestäms av vad som på ett avgörande sätt gagnar frontens begränsade målsättning.

Denna ”vänster”avvikelse från enhetsfronten har som vi tidigare sett stora likheter med likvidatorrörelsen 1968, även om den inte är lika omfattande. Senare skulle det dock visa sig att alla de argument som Visby-kamraten drog fram återfanns hos nylikvidatorerna med huvudsäte i Göteborg. Dock, bara som en del av den fullständigt utvecklade likvidatoriska linjen. Vi skall inte heller bli förvånade över att den ledande medlemmen i Visby sedermera aktivt kom att förfäktas denna.

1. Valet 1970

I samband med valet i september 1970 uppstod en linje i Göteborg i motsättning till majoriteten inom DFFG och förbundsstyrelsen (FS). Den innebar att DFFG i det flygblad som delades ut i samband med valet skulle föra följande linje: Med utgångspunkt från Vietnamfrågan behandlas de politiska partiernas förhållande/handlande i denna, samtidigt som en analys görs av *partiernas grundläggande intressen* i det svenska samhället. Senare kom denna linje genom Borås, Halmstad och Helsingborgs FNL-grupper att utvecklas till en uppmaning till dem, för vilka Vietnamfrågan är avgörande i valet, att *rösta på Kommunistiska Förbundet marxist-leninisterna (KFML)*.

Den linje som DFFG förde i valet kan sammanfattas på följande sätt: Med utgångspunkt från de indokinesiska folkens befrielsekamp, och då främst det vietnamesiska, mot USA-imperialismen, redogörs för de olika *partiernas Vietnampolitik*, varvid skillnaderna mellan dessa redovisas, samt att det endast är *KFML* som *för en riktig Vietnampolitik*. Flygbladet avslutades med uppmaningen att *arbeta inom DFFG*.

Den s.k. Göteborgslinjen avvisades först av medlemmarna i Göteborgs FNL-grupp och sedan även av FS, med motiveringen att den skulle leda till att DFFG likviderades som enhetsfrontsorganisation, eftersom en allmänpolitisk analys av partierna innebär att vi tar ställning till dem som *helhet* och inte bara till deras *Vietnampolitik*. Frontens begränsade målsättning skulle spräckas och därmed dess stora möjligheter att f.n. samla det svenska folket. Linjen blir inte mindre likvidatorisk om DFFG skulle uppmana väljarna att rösta på KFML, eftersom detta i klartext innebär ett ställningstagande för hela KFML:s politik. Det finns ju inga speciella valsedlar med vilka man ger sin politiska fullmakt endast i Vietnamfrågan.

Det kan här vara på sin plats att påpeka att de enskilda medlemmar i KFML som arbetar inom DFFG helt omfattar DFFG:s enhetsfrontspolitik och linje i valet, samt att de utgör ett mycket stort stöd i kampen mot olika former av "vänster"avvikelser. De deltar givetvis på samma villkor som kamrater från andra politiska organisationer eller de kamrater som är oorganiserade.

Konsekvenserna av den linje som vissa medlemmar i Göteborgs FNL-grupp förde fram i valet, skulle bli ett likviderande av DFFG som enhetsfront. Men valet var bara en början.

2. Studier om den socialistiska revolutionen

Under hösten 1970 fortsatte den likvidatoriska linjen att utvecklas. Den kom nu att ifrågasätta allt större delar av DFFG:s program och enhetsfrontssammanfattning. En av de få likvidatorerna i FS började propagera för att DFFG skulle bedriva studier om den socialistiska revolutionen, eftersom denna är det bästa stödet åt Vietnams folk. Flera ledande likvidatorer deklarerade att de i sina FNL-grupper skulle sätta igång sådana studier. FS och den överväldigande majoriteten av DFFG:s lokalgrupper avvisade detta, eftersom det skulle innebära att *enhetsfronten* DFFG krossades.

Vidare visar det faktum att solidaritetsarbetet får allt större omfattning och ger allt bättre resultat, att DFFG:s målsättning och politik utgör det f.n. bästa stödet åt Vietnams folk. Likvidatorernas förslag till studier om den socialistiska revolutionen innebär alltså ett underkännande av DFFG:s 5-åriga erfarenheter. När DFFG genom dörrknackning säljer Vietnam-Bulletinen och planerar att genom de kontakter som skapats, undersöka hur propagandamaterialet skall kunna förbättras, avvisar likvidatorerna i FS detta med att DFFG nu inte har tid med att springa omkring och hatta i kåkarna! Alltså ett totalt förakt för DFFG:s solidaritetsarbete!

Vart syftar då likvidatorerna med sina studier av den socialistiska revolutionen? Innebär det att DFFG skall sätta sig ner och studera för att komma fram till att det arbete som görs idag inte utgör det bästa stödet till Vietnams folk? En följd av studierna måste bli att DFFG:s målsättning ändras till att även omfatta nödvändigheten av den socialistiska revolutionen i Sverige, annars vore ju studierna meningslösa.

Men likvidatorerna *hävdar* att de vill behålla DFFG:s målsättning och att syftet med studierna om den socialistiska revolutionen är att öka det "proletära" inflytandet inom DFFG, på bekostnad av det "borgerliga". För att garantera att det "proletära" inflytandet dominerar inom fronten, menar de att DFFG skall slå fast att det bara skall sitta "marxist-leninister" i ledningen!

En konsekvens av denna linje skulle bli att den stora majoriteten av alla FNL-grupper i Sverige tvingas att lägga ner sin verksamhet, eftersom det inte finns några "marxist-leninister" på orten! Och hur skulle DFFG kunna avgöra vilka som är de sanna "marxist-leninisterna" utan att samtidigt ta ställning till socialismen? Svaret är entydigt: Det går inte.

Vid denna tidpunkt börjar den stora majoriteten inom DFFG att få klart för sig var likvidatorerna *egentligen* syftar: De vill vinna kontroll över DFFG för att använda enhetsfronten som täckorganisation för sin egen "marxist-leninistiska" sekt! Varför annars studier om den socialistiska revolutionen, ökandet av det "proletära" inflytandet och fastslagandet av att "marxist-leninister" skall sitta i ledningen, samtidigt som man hycklar om att enhetsfronten skall bevaras?

Det kan här vara på sin plats att påpeka, att den "marxist-leninistiska" sekt det gäller, är den ur KFML uteslutna klicken med Frank Baude i spetsen som kallar sig för KFML(r). Det bör också påpekas att alla ledande likvidatorer visat sig vara medlemmar i denna sekt och att det är dessa som inympat motsättningarna i DFFG.

Vi ser här hur linjen utvecklats från att DFFG skulle göra en grundläggande analys av partiernas intressen till att DFFG skall ta ställning till den socialistiska revolutionen i Sverige. Den likvidatoriska linjen skulle leda till att DFFG splittrades och att solidaritetsarbetet för Vietnams folk förlamades, eftersom de som inte är beredda att arbeta för den socialistiska revolutionen inte heller skulle kunna arbeta inom DFFG. Vilka tjänar på detta, om inte USA-imperialisterna?

3. Den proletära internationalismen

Vi har nu kommit fram till den 20 december, 10-årsdagen för FNL:s bildande. För första gången för nu likvidatorerna i större sammanhang ut sin enhetsfrontsfientliga linje i *DFFG:s namn*! Nu har linjen utvecklats ytterligare ett steg och man hävdar att DFFG skall ställa sig på den *proletära internationalismens* grund.

Vad innebär då den proletära internationalismen? För att reda ut denna fråga tvingar likvidatorerna oss att gå till någon av marxismen-leninismens förgrundsgestalter. Lenin skrev i "Ett projekt till plattform för det *proletära partiet*":

"Internationalism i handling kan det finnas en och endast en: nämligen att självupppoffrande arbeta för den revolutionära rörelsen och den revolutionära kampens utveckling *i det egna landet*, samt att understödja samma kamp, samma linje och endast den i alla länder utan undantag." (Samlade skrifter i urval, band 17, sid 10)

Att arbeta för en socialistisk revolution i Sverige är inte en uppgift för DFFG. Lika lite som det är en uppgift för FNL i Vietnam, som också är en enhetsfront och inte har den socialistiska revolutionen på sitt program, utan den nationella självständigheten. I stadgarna för Kinas Kommunistiska Parti kan vi läsa:

”Kinas Kommunistiska Parti håller fast vid den proletära internationalismen: det förenar sig beslutsamt med de äkta marxist-leninistiska partierna och grupperna världen över, förenar sig med all världens proletariat och förtryckta folk och nationer och kämpar tillsammans med dem...”
(KKP:s stadgar sid 10 – 11)

Menar likvidatorerna att DFFG skall ta ställning till t.ex. byggandet av det socialistiska samhället i Kina och Albanien, till vilka partier i olika länder som egentligen är marxist-leninister osv? Menar likvidatorerna att detta skulle tjäna Vietnams folk? Vi har tidigare sett vilka förödande konsekvenser ett ställningstagande för socialismen skulle få för DFFG.

Här kan det också vara på sin plats att påpeka, att detta inte heller stämmer överens med FNL:s syn, som innebär en uppmaning till folken i världen att bilda enhetsfronter till stöd åt det vietnamesiska folkets kamp mot USA-imperialismen.

Att ställa DFFG på den proletära internationalismens grund innebär alltså ett ställningstagande för den socialistiska revolutionen i det egna landet och som vi sett är det inte DFFG:s uppgift att kämpa för den socialistiska revolutionen i Sverige. Att sedan enskilda kamrater som är marxist-leninister arbetar i DFFG med den proletära internationalismen som utgångspunkt är en annan sak. Den har med deras allmänpolitiska uppfattning att göra, men denna får inte förväxlas med frontens begränsade målsättning.

Den lilla sekt som kallar sig KFML(r) och till vilken de ledande likvidatorerna är anslutna, säger i sin publikation ”Klasskampen” att DFFG skall vara:

”...revolutionära, vilket innebär att deras verksamhet skall syfta till att angripa roten till det onda, dvs monopolkapitalismen.” (Klasskampen nr 4/70)

Likvidatorerna säger nu alltså rent ut att de inte godkänner DFFG:s målsättning. Genom att hävda att DFFG skall ställa sig på den proletära internationalismens grund har de följaktligen förkastat DFFG:s program. Vi har sett hur deras linje i likhet med likvidatorerna 1968 skulle krossa DFFG om den ledde till framgång. Därmed skulle stödet åt Vietnams folk minska, vilket endast USA-imperialisterna tjänar på. Nylikvidatorerna utgör därför USA-imperialisternas spjutspets i Sverige och måste behandlas som sådan, dvs brytas av.

3. Sabotageverksamheten mot DFFG

Erfarenheterna från likvidatorrörelsen 1968 visar att den sekteristiska politiken var oförenlig med DFFG:s målsättning. Likvidatorerna måste följaktligen ändra DFFG:s målsättning i grunden. Detta lyckades de inte med genom politiska diskussioner. Vid denna vändpunkt står valet mellan att å ena sidan underordna sig de beslut som majoriteten fattat, samt att i kamratlig anda fortsätta de politiska diskussionerna med syftet att lösa motsättningarna och därmed stärka organisationen. Å andra sidan, att med alla till buds stående medel krossa

DFFG som organisation, vilket är den logiska konsekvensen av deras inställning att DFFG är ”reaktionärt”, ”småborgerligt” osv och därför står på USA-imperialisternas sida. Som en konsekvens av sin politiska linje valde likvidatorerna 1968 det senare, så ock nylikvidatorerna 1970/71. Den likvidatoriska politiken övergår i likvidatoriska handlingar.

Sabotageverksamhet riktas mot DFFG.

Nylikvidatorernas sabotageverksamhet är sammanfattningsvis följande:

a) De utropar sig själva i praktiken till ledning för DFFG; Genom att göra egna utskickningar till DFFG:s lokalgrupper där de manade till kamp mot förbundsstyrelsen, samt uppmanade grupperna att ta kontakt med Göteborgs FNL-grupp. Själva hävdade de att ”det har vuxit fram ett proletärt centrum i Göteborg”. Detta innebär att de inte erkänner DFFG:s högsta beslutande organ – kongressen – vilken givit FS mandat att leda förbundet. Detta är naturligtvis ett brott mot DFFG:s stadgar.

b) De stjälar material från DFFG; Genom att bryta sig in på FNL-kontoret i Göteborg och tillskansa sig material som de vägrar att betala. Detta trots att DFFG:s ledning, vis av erfarenheterna från 1968, hade beslutat att endast de som stöder DFFG:s målsättning och enhetsfrontssammanfattning skulle ha tillträde till lokalen. Detta är naturligtvis återigen ett stadgebrott och dessutom stöld. De ledande likvidatorerna i Borås har också deklarerat att man inte tänker betala tillbaks skulder på tusentals kronor till DFFG. Betecknande för likvidatorernas metoder är vidare att de gör ett stort nummer av att de blivit beskyllda för att ha sågat sig in på FNL-kontoret. Det var inte en såg de använde som inbrottsverktyg...

c) De angriper DFFG:s FS på ett offentligt möte; Genom att gå till angrepp på DFFG:s politik och ledning på ett offentligt möte, anordnat av den ur Clarté uteslutna Göteborgsgruppen Clarté(m-l). I DFFG:s stadgar står att kritik skall framföras inom förbundet, för att stärka detta. Att offentligen angripa DFFG syftar endast till att splittra organisationen och är dessutom ett brott mot stadgarna.

d) Kamrater som stöder DFFG:s politik vägras medlemskap; Att detta är ett brott mot DFFG:s stadga behöver väl knappast påpekas.

Som en konsekvens av dessa handlingar och för att förhindra ytterligare sabotage, krävde DFFG:s FS att Göteborgs FNL-grupp skulle göra självkritik för de likvidatoriska *handlingarna*, så att de politiska diskussionerna kunde fortsätta inom förbundet, lösas och därmed stärka detta. De medlemmar som då inom en månad fortfarande inte tagit avstånd från dessa förbundsfiendliga handlingar, skulle därmed i praktiken ha visat att de inte längre vill arbeta inom enhetsfronten DFFG, till stöd för de indokinesiska folkens befrielsekamp. Ett liknande krav sändes också till ett par andra grupper. Likvidatorerna vägrade att göra självkritik för sina handlingar. Som en konsekvens av detta uteslöts Göteborgs, Borås och Helsingborgs FNL-grupper ur DFFG, samtidigt som de kamrater på dessa orter som stöder DFFG uppmanades att reorganisera arbetet. FNL-gruppen i Borås blev genast större än den uteslutna! I Göteborg är den nya gruppen lika stor som den uteslutna. I Helsingborg växer sig den nya gruppen allt större och 'starkare'. Senare har ytterligare ett mindre antal grupper frivilligt ställt sig utanför DFFG, genom att vägra att sälja Vietnam-bulletinen för att i stället sälja likvidatorernas tidning. Under samma tidsperiod har emellertid ett motsvarande antal grupper nybildats och/eller valts in i DFFG.

Hur ska motsättningar lösas?

I avsnittet om "DFFG:s organisation – enhetsfronten" kunde vi konstatera att politiska motsättningar är en del av frontens natur och samtidigt dess drivkraft. Att försöka skyla över eller bagatellisera dem skulle förlama arbetet, det vore början till undergången för DFFG. Istället är det just lösandet av de politiska motsättningarna som utgör grunden för att den politiska medvetenheten inom fronten flyttas upp till nya och högre nivåer. Vi kommer nu in på frågan om på vilket sätt. Politiska motsättningar skall lösas inom fronten. I DFFG:s stadgar står det:

"På medlem ställs följande krav...

att praktisera kritik och självkritik

att man ser kritiken och självkritiken som ett medel att höja organisationens styrka och kampduglighet, samt

att man praktiserar kritiken inom organisationen."

Kritiken och självkritiken innebär att dra lärdom av egna och andras misstag för att undvika dem i fortsättningen och samtidigt ta fasta på det som i praktiken varit framgångsrikt. Syftet är hela tiden att öka stödet åt Vietnams folk. Det finns ett ordstäv som lyder: "Rinnande vatten blir aldrig unket". Det beror på att det ständigt är i rörelse, vilket hindrar bakterier och andra organismer att utveckla sig. På samma sätt måste kritiken och självkritiken vara i rörelse. Den

skall ständigt användas för att hindra att felaktiga idéer utvecklas och att DFFG:s verksamhet infekteras. Kritiken och självkritiken måste vara konkret, främst inriktad på politiken och grundas på fakta. Att förhastat börja föra kamp mot dem vi kritiserar är fel, eftersom kamratlig kritik är en förutsättning för att den skall göra verkan. Man skall inte hasta på med de väntade förbättringarna, utan tålmodigt vänta, uppmuntra och intressera sig för den kritiserades strävan att förbättra sig och om möjligt själv föregå med gott exempel. Då inser alla att kritiken inte är personligt grundad, att politiken står i främsta rummet och att syftet är att lösa organisationens kampduglighet. Kritiken måste ovillkorligen framföras *inom* organisationen, så att våra Fiender inte ges möjlighet att utnyttja våra svagheter.

En riktigt bedriven kritik och självkritik är den bästa metoden för DFFG att höja kampdugligheten och lösa politiska motsättningar för ett ökat stöd åt FNL. Detta är DFFG:s syn på motsättningar inom fronten och det rätta sättet att lösa dem på. Som vi tidigare sett har detta mycket litet gemensamt med likvidatorernas syn, som den framför allt kommer till uttryck genom deras handlingar. DFFG:s ledning har hela tiden strävat efter att ena DFFG på principiell grund, dvs utifrån program, stadgar och enhetsfrontssammanfattningen. Mycket grundläggande diskussioner har förts i hela DFFG och speciella studiekonferenser har anordnats över hela landet. Allt material som likvidatorerna själva framställt då striden pågick har antingen publicerats i den interna medlemstidningen, eller skickats ut till lokalgrupperna på annat sätt, trots att likvidatorerna inte själva begärt detta. Självfallet har FS samtidigt fört fram sin syn på motsättningarna, vilket är dess Skyldighet som kongressvald politisk ledning för DFFG. 3etecknande för likvidatorerna är, att de betraktar Jetta förfarande som "tendensiöst", vilket i klartext innebär, att de inte erkänner DFFG:s högsta beslutande organ – kongressen.

Likvidatorerna förde också fram parollen "oförsonlig kamp mot högeropportunisterna" redan i ett tidigt stadium, vilket visar att de inte önskade enighet på principiell grund. Först som ett svar på detta ställde FS parollen "kamp mot likvidatorerna".

Idag kan vi se att de delar av DFFG som hårdast drabbades av likvidatorrörelsen 1968 stod bäst rustade att bemöta, avvisa och eliminera den nylikvidatoriska linjen. Dels har kampen mot de tidigare likvidatorerna bidragit till att fronten utvecklats och stärkts politiskt, dels har metoden att lösa motsättningar som uppkommer inom fronten utvecklats och DFFG har lärt att det är nödvändigt att isolera ledande likvidatorer och föra kamp mot dem, samt att det till slut kan vara nödvändigt att ur fronten utesluta de fiendliga element som genom sitt sabotagearbete går USA-imperialisternas ärenden. Liksom kampen 1968 har kampen 1970/71 lett till att den politiska medvetenheten ökat om enhetsfrontens begränsningar och styrka och DFFG står starkare än någonsin.

Den överväldigande majoriteten av DFFG:s medlemmar och lokalgrupper fortsätter nu att utveckla propagandaarbetet till stöd för Vietnams folk. Den stora tillströmningen av nya kamrater och de ökande insamlings- och försäljningsresultaten är det konkreta uttrycket för detta och därmed det största slaget mot USA-imperialisterna, såväl mot likvidatorerna och deras sekteristiska politik.

Bilaga: Tal av Jan Myrdal i Göteborg 17.4 -71

Detta tal höll Jan Myrdal den 17/4 på det möte som avslutade Vietnamveckan i Göteborg våren -71.

Mötesdeltagare!

Nu går Indokinas folk mot seger. Förenta Staternas imperialism lider nederlag. Förenta Staternas imperialism står allt mer isolerad i världen. Förenta Staternas imperialism framstår inför världens folk allt klarare och klarare som alla folks gemensamma fiende. Som en

desperat pokerspelare satsar Nixon på den ena bluffen efter den andra. Varje hans nederlag har fört honom till nya manövrer som blott gjort hans nederlag än större. Men en desperat spelare är en farlig spelare. En krigsförbrytare som står inför sitt nederlag kan tillgripa långtgående provokationer. Därför är det nödvändigt att vi nu ökar och stärker kampen mot Förenta Staternas imperialism.

I Sverige har solidaritetsarbetet för Indokinas folk nått stora framgångar. Dessa framgångar har varit så stora att det inte är fel att säga att Sverige har varit det land i vår del av världen där solidaritetsarbetet gett de största framgångarna. Solidaritetsarbetet med Indokinas folk är i Sverige en massrörelse som varit och är de kämpande folken i Indokina till värdefullt stöd i deras kamp mot Förenta Staternas imperialister. Det har varit och det är ett solidaritetsarbete; det svenska folket har lämnat stöd inte på grund av att de "tyckt synd om" de indokinesiska folken utan därför att folken i Indokina försvarar alla folks frihet när de försvarar sin egen frihet mot Förenta Staternas imperialister.

Vi som samlats här har gjort det därför att vi inte bara känner till att det är krig och inte bara känner till att Förenta Staternas imperialister begår krigsförbrytelser mot de indokinesiska folken utan vi har samlats därför att vi dragit slutsatser av denna kunskap och kräver att Förenta Staterna skall ut ur Indokina. Vi bekämpar Förenta Staternas imperialism. Vi vill ökat stöd åt de indokinesiska folkens kamp!

Därför vill jag nu ta upp vissa frågor. Frågor vi alla tänkt på. Frågor vi bör vara klara över för att på ett riktigt sätt kunna bekämpa Förenta Staternas imperialism och ge ökat stöd åt de indokinesiska folkens kamp.

Detta är desto nödvändigare som solidaritetsarbetet i denna del av landet splittrats. Denna splittring är inte landsomfattande och har inte förmått lamslå solidaritetsarbetet. Men den har skadat solidaritetsarbetet. I sin propaganda klagade Förenta Staternas imperialister (så t.ex. i boken "Maoisterna") över att solidaritetsarbetet i Sverige icke var splittrat såsom det splittrats i andra länder. Att det finns olika uppfattningar inom en enhetsfront är självklart. Funnes icke olika uppfattningar så vore det ingen front. Nu har dock vissa olika uppfattningar visat sig som olika organisationer. Det gäller då att inför dessa organisationer ställa den enkla fråga som domaren hade att ställa sig inom den romerska rätten: "Till vilkens fördel?"

Det kan vara organisationer som är olika på så sätt att den ena ställer vissa villkor och den andra stöder de indokinesiska folken på deras egna villkor. När man frågar sig: "Till vilkens fördel?" då inser man lätt att den organisation som stöder de indokinesiska folken på deras egna villkor är till fördel för de indokinesiska folken. Då folken världen över har samma intressen är detta villkorslösa stöd också till fördel för alla folk. Svaret på frågan: "Till vilkens fördel?" blir då till de indokinesiska folkens fördel, till all världens folks fördel och därmed också till det svenska folkets fördel. Till nackdel däremot för Förenta Staternas imperialism och med den förbundna krafter. Därmed blir frågan vilken organisation som bör stödjas och i vilken rörelse man bör arbeta lätt att besvara.

Men när det gäller den här splittringen i västsverige är det inte alltid så enkelt. Splittrarna här talar om att de är socialister. Själv anser jag mig vara socialist. Många här är det. Splittrarna tar upp ord som varit och är värdeladdade för oss. De använder sig av tankar och tankegångar vi själva använt oss av. Det är inte svårt för mig – som under årens lopp skrivit mycket i dessa frågor – att här eller där hitta ord och uttryck som kunde varit hämtade ur mina egna skrifter. Därför får vi tänka efter mycket noga. Och vi bör hela tiden hålla den gamla romerska rättsregeln i huvudet: "Till vilkens fördel?"

Naturligtvis kan man kritisera solidaritetsarbetet i Sverige. Det måste finnas mycket att kritisera. Ingen av oss kan se tillbaka på hela det egna livet och säga: "Jag har alltid haft helt rätt".

Den som på allvar sade så måste behandlas som mindre tillräknelig. Detsamma gäller rörelser. Det har varit fel och misstag i solidaritetsarbetet i Sverige. Arbetet har ju utförts av levande människor. Inte av gudar. Inte av ofelbara. men dessa års praktik har samtidigt visat att solidaritetsarbetet gjort betydelsefulla framsteg; att det varit och är en av de stora massrörelserna i vårt land. Solidaritetsarbetet har blivit av stor politisk betydelse och ger nu ett kraftfullt stöd åt de indokinesiska folkens kamp.

Det finns en gammal och välkänd taktik för den som får i uppdrag att spränga en organisation. Tag upp de fel och misstag som begåtts och begås; angrip dem ständigt, ständigt, ständigt; blås upp dem, gör dem till huvudfrågan. Tag fasta på personliga särdrag hos välkända personer inom organisationen. Alla människor har sina särdrag. Ingen lever med sina med änglavingar. Förstora dem; tala ständigt om dem; sök svärta ner dessa personer så mycket som möjligt. Angrip dem också på ett sätt som inte kan besvaras: Jag frågar: Har Andersson slutat piska sin hustru eller inte? Svara ja eller nej. Jag bara frågar. Jag frågar: Har Pettersson slutat förskingra ur kassan ännu? Jag bara frågar. Jag bara frågar. Jag har rätt att fråga. Ja eller nej. De av oss som varit med i organisationsarbete några decennier känner igen dessa metoder. De yngre bör lära sig känna igen dem. När denna kritik uppstår bör man alltså även då fråga sig: Till vilkens fördel?

Nyss använde jag orden ”som får i uppdrag att spränga en organisation”. Att jag använder just det uttrycket beror på att jag anser att svaret på frågan: Till vilkens fördel? är så entydigt och klart att det är nödvändigt att inse att Förenta Staternas imperialism inte stillatigande har låtit solidaritetsarbetet för Indokinas folk vinna framgångar i Sverige. Förenta Staternas imperialism lägger ner stora summor på att spränga och i görligaste mån undertrycka mot fientliga rörelser. Och vi är fientliga mot Förenta Staternas imperialism.

Här finns mötesdeltagare som deltagit i det svenska folkets solidaritetsarbete för Spaniens kämpande folk mot fascismen. De historiska erfarenheterna från folkens kamp för sin frihet har mycket att lära oss. Jag vill därför ta upp en fråga. Exemplet är från Spanien.

Över Europa marscherade fascismen. I det ena landet efter det andra krossades arbetarrörelsen och alla demokratiska organisationer. Med våld och terror och mord härskade de mest rovgiriga krigsherrar över Tyskland och Italien. I juli år 1936 angrep de förrädiska spanska fascistiska generalerna sitt land. Men det spanska folket tog upp striden mot fascisterna. I Spanien krossades Mussolinis imperiedrömmar. Vid Guadalajara blev Mussolinis fascistiska elittrupper i grund slagna av den spanska folkarmén. Det var i mars 1937.

Den politiska situationen i Europa var mycket komplicerad. Men mot fascismen byggdes folkfronten. Det var en enhetsfront. Där samlades kommunister, socialister, borgerliga demokrater. Det gavs stora spänningar inom fronten. Vi vet nu också en generation senare att folkfronten inte förmådde hindra kriget. Det begicks misstag. Vi kan lära oss av dessa misstag. Men vi vet också att dessa år av arbete och kamp höll fascismen tillbaka. Med sina kroppar värnade det spanska folket alla världens folk mot fascismen. Det var på denna folkfronts grund som det stora anti-fascistiska frihetskriget sedan kunde föras mot de hitlertyska ockupanterna i Europa. Det spanska folket värnade alla folks frihet. Till Spanien kom frivilliga från alla länder. De gav sina liv för antifascismen, för folkfronten mot fascismen. Guadalajara blev En segersymbol för Europas folk.

På våren 1937, då det ännu tycktes möjligt att smida folkfronten så stark över hela Europa att fascisterna kunde krossas i Spanien och Hitler och Mussolini drivas tillbaka och Europas folk slå fascismen innan fascismen hang utlösa storkriget, då började några politiska grupper bakom fronten i Spanien att tala ”revolutionen”. Men denna ”riktiga revolution” skulle riktas mot den folkfront som just segrat vid Guadalajara.

Den 22 mars år 1937 skrev "La Batalla", trotskisternas organ i Barcelona, om nödvändigheten av "att skapa en arbetar- och bonderegering genom att gripa makten". Den 1 maj skrev samma tidning:

"Den första maj detta år måste det spanska proletariats krav vara större: MAKT".

De ställde sin så kallade revolution mot enhetsfronten.

Om man frågade mig om jag ville ha vad som kallades en "arbetar- och bonderegering", skulle jag svara "Ja". Om man frågade mig om proletariatet skulle ha makten, skulle jag svara "Ja". Trotskisterna och anarkisterna ställde den våren 1937 paroller som i och för sig svarade mot alla kommunisters och revolutionära socialisters önskan.

MEN, de ställde detta krav mot folkfronten, de ställde detta krav i en situation då de fascistiska trupperna sökte krossa det republikanska Spanien. Da inte bara ställde detta krav. De grep till vapen. I "revolutionens" namn grep de till vapen mot den regering och den armé, som bekämpade de fascistiska angriparna. 400 personer dödades och 2 000 sårades i denna kupp. De spred missmod i de egna spanska leden. De spred förvirring i hela solidaritetsarbetet världen över. Nu frågar jag: Till vilkens fördel? Svaret är enkelt. Francos fördel, Hitlers fördel, Mussolinis fördel. Förräderiet i Barcelona våren 1937 sökte dölja sitt förräderi under revolutionära fraser. Likafullt tjänade det den öppna fascismen. Låt oss aldrig glömma den lärdomen.

Ty det finns två sätt att bekämpa enheten i det anti-imperialistiska arbetet. Från höger: De som gör det säger att de är för Hitler eller att de stöder Nixon. Och från vänster: De som gör det säger att de är sanna revolutionärer och därför ser som sin huvuduppgift att angripa alla dem som inte är "sanna revolutionärer". De gör som de spanska trotskisterna, skjuter den kämpande republikanska armén i ryggen.

Det politiska läget är inte detsamma nu som då.

Vi har också trettioalets erfarenheter att lära av. Men nu liksom då måste vi vara vaksamma mot de fiendens agenter som under revolutionär mask söker spränga solidaritetsarbetet. Vi bör lära oss känna igen dem. Fråga dem: Vem tjänar du? och döma dem efter deras gärningar.

Jag tror att vi är överens om att det förhållande att vi arbetar tillsammans i solidaritetsarbetet inte innebär att vi är överens i alla stycken. Vår enhet i kampen mot Förenta Staternas imperialism bygger på att vi är medvetna om att vi i andra frågor inte står på samma plattform. Om vi förnekade detta och började ljuga inför oss själva – då bleve vi ett lättfångat byte för dem i vars intresse det ligger att upplösa vår enighet i kampen mot Förenta Staternas imperialism.

Men det finns en annan fråga jag vill ta upp därför att jag har funderat en del på den och också diskuterat den med olika personer. Jag talade nyss om att man kunde dra lärdom av de misstag som man själv och andra tidigare begått och jag talade om folkfronten och trettioalet. Jag sade att det positiva övervägde. Men bland oss som är här i dag är det många som samlade namn för Stockholmsappellen mot atombomben i början på femtiotalet. Hur skall vi se på detta? Gjorde vi fel vi som gick trappa upp och trappa ned och ringde på alla dörrar och agiterade?

Nej, det var inte ett misstag. Det gjordes ett stort arbete då. Det stora arbetet vilade på ett tålmodigt och självupppoffrande enhetsarbete som utfördes av tusentals och åter tusentals vanliga svenska arbetare, husmödrar, tjänstemän och studerande. Det hånades i den stora pressen. Det smutskastades. Men det var verksamt. Det var ett enhetsarbete som gjorde uppgiften svårare för Förenta Staternas imperialism i Sverige. De som bevarade Sveriges nationella suveränitet under femtiotalet när Förenta Staternas imperialism öppnet och skamlöst

sökte lägga landet under sig var just detta folk som gjorde medvetet motstånd mot planerna på att göra oss till en lydstat. Och den press som i dag låtsas som om solidaritetsarbetet är en ungdomlig förvillelse – charmfull eller busaktig alltefter skribentens håg – den pressen söker upprätta barriärer mellan generationerna. Arbetet går vidare. Det finns ingen motsättning mellan dom som gick trappa upp och trappa ned för tjugo år sedan och dom som nu står i gathörnen med insamlingsbössor och bulletiner. Ofta är det samma människor.

När dock denna Fredskampanj så småningom kom att bortse från frågan ”till vilkens fördel?” och började tala om fred så i allmänhet att talet kunde tas till intäkt får en allmän pacifism, en fred på imperialisternas villkor, då ställde FNL-aktivisterna åter frågan: ”Till vilkens fördel?” De svarade: ”På det vietnamesiska folkets egna villkor.” Så växte sig solidaritetsarbete starkt.

Vilka är då i dag de indokinesiska folkens villkor? Den 24-25 april år 1970 hölls en toppkonferens mellan företrädare för de kämpande indokinesiska folken.. I den deklaration som utfärdades efter konferensen heter det bl.a.:

”Inför USAs lömska planer på att genomföra 'Nixon-doktrinen', att få asiater att kämpa mot asiater, att utså splittring och provocera fiendskap mellan de tre folken i Kambodja, Laos och Vietnam uppmanar konferensen de tre folken att höja sin kampanda, stärka solidariteten och stegra kampen mot den gemensamma fienden, USA-imperialismen och dess lakejer i de tre länderna, till fullständig seger.”

och deklarationen sade vidare:

”De kambodjanska, laotiska och sydvietnamesiska parterna slår fast att målet för deras kamp är oberoende, fred, neutralitet, förbud mot närvaro av alla främmande trupper och militära baser på deras mark, förbud mot deltagande i någon militärallians, förbud mot användandet av deras territorier av något främmande land i syfte att utöva aggression mot andra länder. Dessa är de djupa önskingarna hos folken i Kambodja, Laos och Sydvietnam, i överensstämmelse med de grundläggande principerna i 1954 och 1962 års Genèveavtal och med situationen i denna del av världen. Folket i DRV respekterar helt dessa berättigade krav och stöder oreserverat kampen för dessa höga mål.”

Solidaritetsarbetet för Indokinas folk är ett stort arbete. Det innebär att man bekämpar Förenta Staternas imperialism. Den tycker inte om att bli bekämpad. Den slår tillbaka också mot oss. Den slår med hjälp av sitt ekonomiska inflytande, med hjälp av sina förbindelser, den arbetar med hjälp av sina ombud. Det blir alltså inget lätt arbete. Det går inte från i dag till i morgon. Det finns ett gammalt svenskt ordstäv som jag tror kan vara nyttigt att tänka på: ”Älska mig lite men älska mig länge, sade flickan till pojken.” Ty framgången i solidaritetsarbetet har givits och kommer att givas på grund av det trägna, dagliga arbetet, vecka in och månad ut som utförts dessa år. Det är genom detta aktivisternas tålmodiga arbete det svenska folket alltmer och mer medvetet kommit att ta klar ställning för de indokinesiska folken på deras egna villkor mot Förenta Staternas imperialism. Det konkreta målet: att den svenska regeringen anhåller om upprättande av diplomatiska förbindelser mellan Sverige och Sydvietnams Provisoriska Revolutionära Regering (PRR) bör vi kunna uppnå inom rimlig tid.

Vi vet till vilkens fördel detta arbete är.

Leve de indokinesiska folkens segerrika kamp!
Krossa Förenta Staternas imperialism!